

door het volgen van artsencursussen, het zal hem tot eer en tot voordeel strekken. Maar laat hij zich niet laten weerhouden om op plaatsen, waar zulks mogelijk is, de leiding van een bureau op zich te nemen; het is in zijn waarachtig eigenbelang, het zal zijn patiënten ten goede komen, het zal leiden tot verheffing van den huisartsenstand.

Groningen, 22 Februari 1930.

P. W. KOPPIUS.

CONSULTATIEBUREAUX VOOR ZUIGELINGEN OP HET PLATTELAND.

Voor ditmaal zullen wij den wind eens uit den anderen hoek laten waaien, en na de critiek van de laatste weken een pleidooi houden voor de instellingen, welke in het opschrift genoemd worden.

Met de collegae uit de afdeeling Vecht en Omstreken en met die van Stadskanaal ben ik het op één belangrijk punt volkomen eens. Indien namelijk op een dorp meer dan één geneesheer gevestigd is, zal het in het algemeen, gezien de gevaren voor de onderlinge collegiale verhoudingen, niet wenschelijk zijn, dat het consultatiebureau voor zuigelingen ter plaatse geleid wordt door één der huisartsen. Een dergelijke plaats zal dan echter zeker in aanmerking mogen komen voor een consultatiebureau onder leiding van den districts-kinderarts, en dan liefst met de sympathie der huisartsen. Op deze manier wordt inderdaad verkregen een *preventieve geneeskunde* en niet slechts een uitoefenen van contrôle door vroedvrouwen en wijkzusters, waaraan onbegrijpelijkerwijze door de afdeeling Vecht en Omstreken de voorkeur wordt gegeven (zie het betreffende verslag van haar Januarivergadering: *nrdeelen sub 20.*).

Mijn pleidooi voor plattelands-consultatiebureaux geldt echter voornamelijk voor die dorpen, waar slechts één geneesheer gevestigd is. Er zijn genoeg dergelijke plaatsen in ons land, vooral in de dun bevolkte streken, waar dus ook vaak de afstanden van dien aard zijn, dat het voor de moeders een onoverkomelijk bezwaar is om met hun zuigeling op het spreekuur van den geneesheer te komen. En is het dan voor ons ook zoo'n bezwaar om in veertien dagen een paar uurtjes van onzen kostbaren (!) tijd te geven aan dat deel van onze practijk, dat soms uren gaans van onze woning is gelegen, door hier een klein consultatiebureau voor zuigelingen in te richten? En is het dan zoo heel erg, collegae uit Stadskanaal, indien wij, die leven van onze praxis (ook van die uithoeken daarvan !) eens een klein beetje voor deze menschen doen, zonder dat dit werk rechtstreeks in klinkende munt wordt omgezet? Niet wordt die arts moreel geschaad, die gratis een plattelands-consultatiebureau voor zuigelingen gaat leiden; hij oefent dan slechts de preventieve geneeskunde uit (niet dus te vergelijken met consultatiebureaux voor diabetici !) Wel echter wordt een bedenkelijk blijk van moraliteit gegeven, indien de belooning een voorname factor blijkt te zijn voor de sympathie van dit werk. Een minder aangename toon in de critiek uit Stadskanaal trof mij dan ook door het eenige malen gebruiken van het woord „gratis”, doelende op de belooning, die men voor dit werk mag ontvangen. Inderdaad is de belooning vaak van anderen aard, doch zeer voldoende voor dien huisarts, die een open hart heeft voor het wel en wee van de bevolking, waarover hij practiseert. En zelfs „overbelaste” huisartsen kunnen tijd voor dit werk maken: hoe meer men te doen heeft, des te meer werk men kan verzetten.

En daarom zou ik, met inacht nemen van de bovengenoemde restrictie betreffende dorpen met meer geneesheeren, de collegae op het platteland willen toeroepen: leidt op uw dorpen plaatselijke consultatiebureaux voor zuigelingen, zooals dit reeds op vele plaatsen in ons land geschiedt; gij zult dezen arbeid met genoegen verrichten en, door het trachten mede te werken tot de verbetering van de volksgezondheid in uw plaats, wel degelijk een belooning in ontvangst nemen.... zij het dan niet altijd van geldelijken aard!

Hollandscheveld (Dr.)

P. MUNTENDAM JR.